

Theologiæ Spiritualis Scholasticæ Et Moralis Tomvs ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Joannis Duns Scoti D. Augustino Conformem

In quo tractatur de Providentia Divina, Prædestinatione & Reprobatione.
Item de Fide Divina, ejus veritate, obscuritate & credibilitate

Bosco, Jean a

Antverpiae, 1686

Concl. I. Reprobatio positiva est efficax & absolutum divinæ voluntatis decretum, divinique intellectûs judicium de pœna æterna rationali creaturæ instigenda propter peccatum finale.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73708)

SECTIO SEXTA

DE REPROBATIONE.

1.
Quid hic
signifet
nomen Re-
probatio.

Hoc nomen Reprobatio, ut hic accipitur, est quædam in Deo abjectio creaturæ rationalis quoad effectum consecutionis vitæ æternæ: atque adeo reprobis hic dicitur, qui in Deo abjectus, sive rejectus est à vita æterna, & alio nomine vocatur in Scriptura: *Non scitus, Oditio habitus, Maledictus, Hædus, Aptus, sive aptatus ad interitum, Factus in diem malum, Prescriptus in iudicium, Vas ira, Vas contumelia*. A Patribus autem appellatur, *Prædestinatus ad mortem & interitum, & in massa perditionis derelictus*, vel iis nominibus, quibus jam diximus ipsum in Scriptura nominari. Soli ergo Scholastici DD. reprobationis vocabulum usurparunt modo prius explicato; qui & reprobos præscitos nominarunt. Nunquid contra Scripturam, quæ, ut jam audivimus, eos vocat, *Non scitos*, Matth. 25. v. 12. *Amen dico vobis, nescio vos*? Minime gentium; ut patebit ex infra dicendis; non jam amplius de nomine, de quo satis; sed de re ipsa, quæ secundum multos Auctores duplex est, una positiva, altera negativa.

Reprobi aliquando vocantur præsciti.

Reprobatio est duplex.

2.
Aliqui reprobantur negativam.

Positivam reprobationem Omnes admittunt, negativam Aliqui rejiciunt: quid utraque sit, & quas habeant causas, & quos effectus, intellectu difficile est; ideoque DD. Scholastici in varias abire sententias, quas, pro ratione nostri instituti, breviter Lectori decrevimus proponere, ut omnibus consideratis eligat; salvâ semper veritate Catholicâ. Igitur, ut incipiamus ab eo, quod ab omnibus Catholicis admittitur, sit

CONCLUSIO I.

Reprobatio positiva est efficax & absolutum divinæ voluntatis Decretum, diviniq; intellectus iudicium de pœna æterna rationali creaturæ infligenda propter peccatum finale.

3.
Hac Conc. est communis.

In Theodorus noster sup. n. 689. ex communi sententia, ut ait, DD. Catholicorum. Conjungit autem iudicium cum voluntate; quia Omnes consentiunt, utrumque actum ad reprobationem pertinere, sed non eodem modo. Vide quæ diximus hac Disp. Sect. 1. Conclus. 1. est liquidem eadem ratio reprobationis quoad hoc punctum, quæ prædestinationis, & providentiæ in communi; quidquid in oppositum Aliqui videantur sentire, dicentes, prædestinationem incipere à voluntate Dei; reprobatio-

nem autem à iudicio; atque adeo hanc collocandam esse in intellectu, illam verò in voluntate.

Fundantur: quia in prædestinatione dantur duo ordines inversi, alter intentionis, qui ordo principaliter incipit à divina voluntate; alter executionis, qui ordo incipit à iudicio divino prævidente merita, & consummatur in voluntate dandi præmium: at verò in reprobatione solum datur executio; non verò intentio antecedens, quâ Deus velit damnationem, tanquam finem, in quem dirigat propria media.

Respondet Felix sup. cap. 6. Diffic. 1. n. 4. in rebus contingentibus, ut est reprobatio, & prædestinatio, voluntas est prima regula, & reprobatio non incipit à iudicio, nisi præpositivè. Secundò: istæ propositiones: *Omnis glorificandus prius est gratificandus, & omnis finaliter peccator est à gloria relegandus*, non habent determinatam veritatem ex se, ut patet, neque ex divino intellectu; alias non essent veritates contingentes, sed necessariae; unde non posset Deus circa illas aliter operari, quod est falsum; nam, posito tali iudicio, posset Deus non punire, ergo, infert Felix, in iudicio non consistit reprobatio, sed in voluntate subsequente. Sic ille. Probatur Sequela: quia sicut prædestinatio, sic etiam reprobatio est infallibilis; esse autem fallibilis, si, posito tali iudicio, posset Deus non punire; fallibilis, inquam, etiam in sensu composito, id est, posset componi non punitio cum iudicio, quo Deus iudicaret utlem esse dignum punitione propter sua demerita. Patet; quia de facto Deus iudicavit, omnes homines fuisse dignos puniri propter primum Adæ peccatum, & tamen non omnes punivit; sed multos suâ gratiâ à punitione liberavit.

Igitur in tali iudicio non magis consistit reprobatio, quam prædestinatio consistit in iudicio, quo Deus iudicat, prædestinatum esse capacem vitæ æternæ; siquidem, eo solo iudicio posito, potest Deus nolle ipsi dare vitam æternam: ergo consimiliter non debet quis dici reprobis, quantumcumque demeruerit vitam æternam, & meruerit damnationem æternam, nisi accesserit volitio divina ipsum puniendi propter demerita. Proinde in ista volitione, & non in tali iudicio constituenda est formalis ratio reprobationis. Fateor, in Deo non dari intentionem antecedentem, quâ velit damnationem, tanquam finem, in quem dirigat propria merita, & in eo differre prædestinationem à reprobatione; sed quid tum? Sufficit, quòd dicitur in Deo voluntas consequens dammandi homines propter prævisa demerita, ut dicamus, reprobationem formaliter consistere in actu voluntatis.

CONCLUSIO II.

In damnatione periturorum meritum malum præcedit iustum Dei iudicium.

Unt ferè ipsissima verba Concilii Valentini S. 3. ubi sic ait: Fidenter satemur prædestinationem electorum ad vitam, & prædestinationem impiorum ad mortem: in electione tamen salvandorum misericordiam Dei præcedere meritum bonum; in damnatione autem periturorum meritum malum præcedere iustum Dei iudicium. Et quidem misericordiam Dei præcedere meritum bonum, arbitror in superioribus satis declaratum, & ab omnibus Catholicis admittitur: ac verò in damnatione, id est, positivè exclusione à gloria cœlesti meritum malum præcedere iustum Dei iudicium, hoc est, de quo hic disputatur, & quod ab aliquibus Catholicis videtur negari, qui volunt non dari causam reprobationis, etiam positivè ex parte ipsius reprobi. Quod addo: quia ex parte Dei, qui (ut dicitur Proverb. 16. v. 4.) *Univerſa propter ſemetipſum operatus eſt; impium quoque ad diem malum*, haud dubium, quin detur aliqua causa, non solum generalis jam assignata, sed etiam particularis, ut infra latius dicitur.

Et verò non solum ex parte Dei, sed etiam ex parte reprobi causam dari positivè reprobationis, quod videtur Concilium sup. declarare; probatur in primis ex illis Scripturis, quæ testantur perditionem hominum reprobatorum ex ipsis, & non ex Deo esse, Osee 13. v. 9. *Perditio tua ex te Israel, tantummodo in me auxilium tuum.* Isaïæ 59. v. 2. *Iniquitates vestra dividerunt inter vos, & Deum vestrum, & peccata vestra absconderunt faciem ejus à vobis, ne exaudiret.* Matth. 25. v. 41. & seqq. *Discedite à me maledicti in ignem æternum. Esurivi enim, & non dedistis mihi manducare &c.* Et alibi.

Sed (ut vult Felix sup. Diffic. 3. num. 3.) fortè plura ex his testimoniis sacre Scripturæ efficacia non sunt; nam (inquit) explicari possent de reprobatione in executione, vel de improbis, non de reprobis. Et ita (prosequitur hic Auctor) solum efficaciter probatur ex locis, in quibus dicitur, quod Deus ex misericordia prædestinet; reprobat verò ex iustitia; ergo propter peccata; quæ differentia non esset, si Deus in intentione prius vellet damnationem, sicut vult gloriam.

Rursus probatur ex illo Ezechiel. 18. v. 23. *Numquid voluntatis mea est mors impii?* Et Petri 2. c. 3. v. 9. *Nolens aliquem perire, &c.* Quæ verba propriè intelligi possunt de voluntate intentiva. Sic ille. Nec solum possunt, sed verò debent intelligi de voluntate intentiva, non quidem consequente seu efficaci, ut alibi dictum est, sed

Pars affirmans probatur ex Concilio Valentini.

10. Probatur ex Scriptura.

11. An sit efficacia.

12. Alia probatio.

Confirmatio.

voluntatis, & solum præsupponit in actu intellectus.

Ex quo facitè responderetur ad illud, quod aliqui afferunt ex D. Aug. lib. de Dono Persever. cap. 10. (quàmvis id ego ibi non inveniam) Ceteros autem, quos non prædestinavit, reprobavit, id est, ad mortem æternam præsevit peccata. Ubi videtur reprobationem ponere in præscientia, quæ pertinet ad intellectum. Facitè, inquam, responderetur; ad veritatem illorum, & similium verborum abundè sufficere, quod dicitur reprobatio esse præsuppositivè, aut concomitantè, vel consecutivè actus intellectus. Nam S. Aug. etiam prædestinationem sæpè appellat præscientiam; & tamen illa locutio non convincit, eam esse formaliter actum intellectus, ut ostendimus suo loco.

Hinc etiam non obstat, quod, ut sup. diximus, reprobi communiter dicantur à Scholasticis præciti; nam & prædestinati appellantur præciti ad Romanos 8. v. 29. *Quos præcivit & prædestinavit.* Hoc ergo vocabulum, ut advertit Felix sup. num. 1. commune est prædestinatis, & reprobis: tamen communiter reprobi præciti vocantur; tum, quia species imperfectior generis retinere solet ejus nomen, ut bruti nomen animalis; tum etiam, quia præscientia non significat causalitatem; & ideo reprobi dicuntur præciti, ut denotetur in eis aliquid esse à Deo præciturum, & non causatum, scilicet peccatum: ac verò in prædestinatis nihil conducit ad eorum gloriam, quod non sit à Deo volitum. Unde cum reprobi sint sibi causa suæ damnationis, rectè præciti vocantur; cum verò Deus sit causa salutis electorum, non dicuntur absolute præciti, sed prædestinati. Ita præfatus Auctor. Maneat ergo, quoad hoc punctum non esse discrimen inter prædestinationem, & reprobationem; sed vel utramque esse formaliter actum voluntatis, vel utramque esse formaliter actum intellectus. Interim parum refert quid sentias, ad explicandas difficultates, hic occurrentes circa causas & effectus reprobationis, difficultates sanè quàm maximas, & humano ingenio vix penetrabiles.

Hinc non meis confidens viribus, sed ejus gratiâ, qui facit linguas infantium esse disertas, stringo calamus, & incipio à causa dictæ reprobationis, ad quam perfectius intelligendam, quæro primò: an, sicut in prædestinatione misericordia præcedit meritum bonum, ita quoque in reprobatione iustum Dei iudicium præcedat meritum malum? Responsio erit.